

Apie mokytoją...

Eugenijus Lukas Kolmogorcevas gimė 1979 gruodžio 18 d. Kaune. 2000–2002 m. mokėsi Kauno Antano Martinaičio dailės mokykloje. 2002 m. įstojo į Vilniaus dailės akademijos Kauno dailės institutą. 2004 m. buvo išvykęs stažuotis į Ispanijos Miguel Hernandez universitetą. 2006 m. Vilniaus dailės akademijos Kauno dailės institute apsigynė tapybos bakalauro, o 2008 m. magistro diplomus. 2011 m. menininkas gavo neformalaus ugdymo akreditacijos pažymėjimą, o 2017 m. – VDU dailės pedagogo diplomą.

EUGENIJUS LUKAS KOLMOGORCEVAS ir jo paroda „Romantizmas“

Eugenijus Lukas Kolmogorcevas – šiandieną jau spėjęs susikurti vardą ir savitą menininko braižą jaunosios kartos tapytojas. Neseniai jis tapo mūsų mokyklos mokytoju ir jo „įsitraukimu“ į mokyklos kolektyvą - labai džiaugiamės. Juo labiau, kad Lukas yra nuėjęs ilgą meno pažinimo kelią - mokėsis mūsų mokykloje, vėliau sėkmingai studijavęs tapybą, baigęs šios specialybės bakalaurą ir magistrą bei stažavęsis užsienio universitetuose. Taip pat jis yra Lietuvoje vis labiau populiarėjančios mokytojų rengimo programos dalyvis, VDU apsigynęs profesionalaus dailės pedagogo diplomą.

Apie pasirinkimą dailės žinias perteikti kitiems pats menininkas yra sakęs taip: „...tai pradėjau dar studijuodamas vizualiuosius menus Vilniaus dailės akademijoje. Mokant dailės pagrindų ir vis augant susidomėjusiųjų skaičiui, pradėjau savęs klausiti, ar aš – nepastebimai, palaiptiui – tampu tikru mokytoju? Pabandęs apsispręsti, pajutau, kad taip, ši veikla man atrodo prasminga. Perteikdamas savo žinias ir įgūdžius kitiems aš jaučiu šio darbo prasmę ir reikšmę. Planuoju dirbti mokykloje, siekdamas parodyti, koks įdomus ir platus yra meno pasaulis. Tikiu, kad ne vienam žmogui pavyks perduoti žinutę, kad kūrybiškumas ir nuolatinis savęs tobulinimas daro mus laimingus ir suteikia prasmę kasdienybei.“

Pats menininkas ne vien dėsto, jis yra produktyvus kūrėjas, surengęs ne vieną parodą Lietuvoje ir kitose šalyse. Greta tapybos darbų jis kuria objektus, instaliacijas bei žemės meną. Eugenijui Lukui Kolmogorcevui „patinka nuo objektų nupūsti civilizacijos istorijos dulkes, nuplėšti išorinį sluoksnį ir pažvelgti į pačią idėją“. Savo kūrinius jis vadina tekstiniais paveikslais. Teigia, kad „kartais, atitrūkus nuo tradicinės vaizdavimo formos, žiūrovui gali būti labai įdomu pagalvoti apie tikrovę“.

Pastaruoju metu dailininkas domisi vaizdo galimybėmis perduoti tiek vaizdingą jausminį pasaulį, tiek ir nuo emocijos atsietą idėją. Jo kūriniams būdinga vaizdo dekonstrukcija. Tapytojas savo darbuose nuolat ieško atsakymo į egzistencinius klausimus, siekia romantizmo kaip gyvenimo reiškinių pagrindimo, todėl kuria užduodamas sau klausimus: „Kaip iš vaizdo galima atimti emociją?, Kaip mes suvokiame informaciją, jei nuo jos atsiejame romantizmą?“

A. Martinaičio dailės mokyklos salėje šiuo metu eksponuojama paroda, pavadinta „Romantizmas“ kaip tik tokia ir yra. Apie ją autorius sako, kad čia „rodomi objektai ir tapybos kūriniai, tai kasdienių istorijų, nutikimų su žmonėmis asmeninis atlasas. Laiko strėlė nesustodama juda pirmyn, nubraukdama, suniveliuodama žmonių, daiktų bei reiškinių tapusavio sąveikų painiavą. Dabartį priimu ne kaip laiko strėlę su praeitimi, dabartimi ir ateitimi, o kaip sunarpliotą voratinklį „čia ir dabar“. Ši akimirka, kaip labai ypatingas momentas yra daugelio siekiamybė. Jai patirti, prigalvota įvairiausių receptūrų...

Mano tapybos darbai yra tampriai susiję su objektais. Eksponuojami objektai, tai iš kasdienybės ištraukti reiškinių trupiniai. Juos įstingdydamas dažų masėje, siekiu sukurti savotiškas fosilijas - „tikrovės artefaktus“. Artefaktai, dažų masėje, tai kasdienybės klijai į kuriuos įsipynę klampūs žmonių tarpusavio santykiai, situacijos ir reiškiniai. Primestų ir susikurtų scenarijų virtualinėse mane nenustoja stebinti tai, kaip mes be perstojo romantizuojame savo aplinkas.“

Kita vertus dar 2016 metais autorius buvo surengęs parodą „Ribinės būsenos“, kurią aiškindamas teigė, jog ji buvo skirta fiksuoti ir tuo pačiu sureikšminti tikrovės keliamas patirtis. Tuomet, siekiant perteikti asmeninius išgyvenimus, gimė objektų ciklai kalbantys apie „Ribinę būseną“ – kupiną nerimasties situaciją, suvokus žmogiškąjį trapumą. Šį aspektą galime justi ir dabartinėje „Romantizmo“ parodoje, kur kai kurie darbai mums primena Lietuvoje paplitusius šermenų, žmogaus išėjimo Anapilin ženklus: laidotuvių vainikus („One Day Luck will come“), baltas karsto draperijas („Saulytė“), sustingusias fosilijas. Romantizmo, laikinumo, gedėjimo intonacijas sufleruoja ir juodai balta parodos spalvinė gama.